

ע"פ 22369/06/17 - אושר דרשן הכהן נגד עיריית רמת גן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 22369-06-17 דרשן הכהן נ' עיריית רמת גן

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מעורר	אושר דרשן הכהן
	ע"י ב"כ עו"ד אורי דרשן הכהן
נגד	עיריית רמת גן
משיבה	ע"י ב"כ עו"ד ליאור אדם

פסק דין

בפני ערעור על החלטתו של בית משפט לעניינים מקומיים ברמת גן מיום 27.3.17 לפיה נדחתה בקשת המערער לחייב את המשיבה בתשלום הוצאות הגנתו.

הרקע

ביום 7.5.15 נרשם למערער דוח חניה בגין חניית רכבו ברח' אהליאב 8 רמת גן, בתחום תחנת מוניות, בניגוד להוראת סעיף 5(ה) 15 לחוק העזר רמת גן (העמדת רכב וחנייתו) תש"ס - 1980 (להלן: "**חוק העזר**"). כתב האישום הוגש ביום 8.6.16.

ביום 7.2.16 הגיש המערער בקשה לביטול הודעת תשלום קנס וטען כי במקום בו חנה לא היה סימון על הדרך או תמרור האוסר חניה במקום. בקשתו נדחתה, המערער הגיש בקשה להישפט וביום 9.1.17 במועד הדיון בהקראה כפר המערער וטען כי מדובר בתמרור בלתי חוקי.

בית משפט קמא הורה למשיבה לבדוק את הטענות בעניין אי חוקיות התמרור.

ביום 26.2.17 הגישה המשיבה בקשה לחזרה מאישום וציינה כי ביום 2.12.15 החליטה ועדת התימור להסיר את התמרור דנן לאחר ביקור שערך מאחר ולא מצאו מוניות חונות במקום. דהיינו, ביום מתן הדוח, התמרור טרם הוסר.

לאור החזרה מהאישום, זוכה המערער.

כאמור, בית משפט קמא דחה את בקשת המערער לחייב את המשיבה בתשלום הוצאות הגנתו, בין היתר מאחר והתמרור הוסר לאחר מתן הדוח למערער ובהתחשב בכך שהתמרור הוסר, המשיבה נהגה באופן ענייני וחזרה בה מכתב

האישום.

להלן בתמצית נימוקי הערעור

1. שגה בית משפט קמא כאשר לא חייב את המשיבה בפיצוי מלוא הוצאותיו של המערער.
2. שגה בית משפט קמא כאשר התעלם מכל הראיות שהציג המערער, לפיהן לא היה מלכתחילה כל בסיס לאשמה והמשיבה לא הציגה אישור שהתמרור היה תקף בעת מתן הדוח.
3. שגה בית משפט קמא כאשר התעלם מהעבודה שהמשיב זוכה זיכוי מלא. המשיבה התרשלה מאחר והיה עליה לדעת כי התמרור איננו חוקי וכי לא היה יסוד לאשמה נגד המערער.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי במסמכים שבתיק בית משפט קמא, סבורתני כי דין הערעור דנן להידחות מהטעמים שיפורטו בהמשך.

אין חולק כי המערער חנה במקום ובזמן שפורטו בדוח החניה. לאחר קבלת הדוח, הגיש המערער למשיבה בקשה בכתב לבטלו ביום 7.2.16 וטען כי נהג מונית שהיה בקרבת מקום הודיע לו "ש~~א~~כן מותר להחנות את הרכב באותו מקום...". אולם אם רכבו של המערער "אכן חנה במקום כפי שצוין בדוח ובניגוד לחוק הדבר נעשה משום שלא היה שום סימון על הדרך ו/או לא נראה בצורה ברורה ו/או לא היה תמרור במקום ו/או התמרור במקום האוסר חניה במקום היה מוסתר ולא נראה בצורה גלויה". במכתב זה לא הועלתה הטענה כי היה תמרור אולם התמרור איננו חוקי מאחר ולא היתה במקום כלל תחנת מוניות, כך שהמשיבה דנה בטענות שהועלו במכתב והחליטה לא לבטל את דוח החניה.

במועד ההקראה בבית משפט קמא ביום 9.1.17 הועלתה לראשונה הטענה לפיה התמרור איננו חוקי בגובהו ובצורתו ואיננו עומד בתנאי סעיף 507 להוראות והנחיות להתקנת תמרורים וכי אין במקום תחנת מוניות.

בית משפט קמא הורה למשיבה לבדוק את טענות המערער ולהמציא את החלטת ועדת התימרור בנוגע להצבת התמרור דנן. ביום 26.2.17 הגישה המשיבה בקשה לחזרה מאישום מהטעם שועדת התימרור החליטה להסיר את התמרור ובעקבות כך זוכה המערער.

מעיון בפרוטוקול ועדת תנועה "מרכזית" מיום 2.12.15 דהיינו, לאחר מועד ביצוע העבירה, אני למדה כי לבקשת המשיבה ומאחר ותחנת המוניות ברח' אהליאב 8 רמת גן לא היתה פעילה ולא נמצאו מוניות חונות במקום, החליטה הועדה לבטל את מקומות החניה למוניות והתמרור הוסר.

לא מצאתי בסיס כלשהו לטענת המערער לפיה התמרור בגינו נרשם דוח החניה למערער היה בלתי חוקי מלכתחילה. נטל ההוכחה מוטל בעניין זה על המערער מאחר ולמשיבה עומדת חזקת תקינות פעולותיה כרשות ציבורית לרבות הצבת תמרורים וחזקה זו לא נסתרה.

יתר על כן, היום במועד הדיון הוגשו מסמכים המצויים גם בתיק בית משפט קמא, של החלטות הועדה מיום 11.11.92 ומיום 26.7.00 לפיהן ניתן ללמוד כי התמרור נשוא הדיון היה חוקי.

בנסיבות הללו התנאים הקבועים בסעיף 80(א) לחוק העונשין אינם מתקיימים במקרה דנן ולא ניתן לחייב את המשיבה בהוצאות ההגנה של המערער.

לא הוכח התנאי **"שלא היה יסוד להאשמה"**, כנטען על ידי ב"כ המערער, או נסיבות אחרות המצדיקות, פסיקת הוצאות.

זאת ועוד, התרשמתי כפי שהתרשם גם בית משפט קמא, כי המערער הגזים מאוד בבקשתו בתיאור הסבל שסבל בעקבות רישום דוח התנועה דנן והנזק הנפשי שנגרם לו.

מאחר וכאמור לא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בהחלטתו, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ז, 12 יולי 2017, בהעדר הצדדים.